

De jeugd van...

**IMCA
MARINA**

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van Imca Marina (71). Ze groeide als enig kind op in de oorlog, maar had desondanks een geweldige jeugd. Schipperskind Imca is altijd al bang geweest voor water, wat nog werd versterkt doordat ze als kind bijna verdronk...

DOOR FRANK WAALS
FOTO JIM HOOGENDORP E.A.

Imca Marina werd 13 mei 1941 als Hendrikje Imca Bijl geboren aan de Uiterburenstraat in het Groningse Zuidbroek. Haar geboortehuis stond naast de woning van haar tante Dietje, de oudste zus van moeder Anna Marina. 'Ook toen ik daar op een gegeven moment niet meer woonde, bleef ik langskomen bij die tante. Ik was gek op haar', aldus Imca. 'De vrouw die nu in mijn ouderlijk huis woont, is restaurateur van saxofoons en andere blaasinstrumenten. Ze heeft het huis heel mooi opgeknapt. Ik werd geboren tijdens Jsheligen. Zo noemen de katholieken de tweede week van de maand mei,

'Toen ik bijna verdronk, hoorde ik orgelklanken'

omdat dan de laatste kans op vorst is. En vorst was er. Bitterkoud noemde mijn moeder die dag later. Ze had veel pijn en het lukte haar en de vroedvrouw niet mij ter wereld te brengen. Papa is daarom op zijn fiets de dokter gaan halen. Een vakbekwame huisarts, alleen had hij die avond een flinke borrel op. Eenmaal bij ons thuis aangekomen rook iedereen van meters afstand dat die man een kegel had van hier tot Tokio. Toch is het hem, samen met de vroedvrouw, gelukt om mij tevoorschijn te toveren. Alcohol moet dus het allereerste zijn dat ik in mijn leven heb geroken, haha. Ik maakte mijn vader en moeder die dag ouders, en uiteindelijk zou het ook bij mij alleen blijven.'

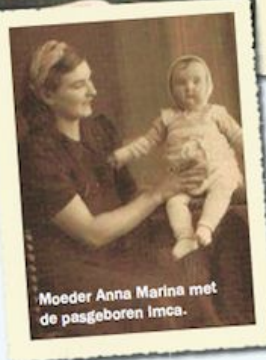
Al op dezelfde avond van de geboorte bleek er een groot probleem te zijn. Er was vrijwel geen eten of drinken in huis en de melkproductie van Imca's moeder wilde niet op gang komen. 'Om die reden heb ik tot mijn derde levensjaar aan de borst van mijn tante Dietje gelegen', zo gaat Imca verder. 'Voor mijn moeder geen probleem, want ik moest toch eten. Ik heb Dietje daarom altijd een beetje als mijn tweede moeder gezien. Naast mij gaf ze ook mijn twee jaar oudere neefje Adriaan borstvoeding. Die heeft zelfs tot zijn vijfde haar melk gedronken en houdt nu nog steeds van borsten. Dat heeft ze hem dus al jong bijgebracht, haha.'

Aanslag

Behalve onvoldoende eten en drinken was er in Imca's jeugd ook de angst voor soldaten. Vlak voor het einde van de oorlog schoot men vanuit Delfzijl nog in de richting van het huis van Imca en haar ouders. 'Ik was pas drie jaar oud, maar ik weet het nog heel goed', vertelt Imca. 'Mijn vader was niet thuis,

Imca toen ze op de ulo zat, die nu de mavo heet.

Moeder Anna Marina met de pasgeboren Imca.

dus zaten mijn moeder en ik samen op de boerderij toen we schoten hoorden vanuit de richting van Delfzijl. Het leek wel Kristallnacht, zo erg gingen die soldaten tekeer. Als de bliksem zijn we toen met z'n tweeën gaan schuilen op de wc aan de achterzijde van de boerderij. Alleen daar waren we veilig voor een eventuele aanslag en zouden er geen grote brokstukken op onze hoofden terecht kunnen komen, aldus mijn moeke. Ik was nog maar heel klein, maar ik kan me die 'verstoppartij' nog heel goed herinneren. We hebben er samen minstens een halve dag gezeten. Toen we weer naar buiten durfden, waren er gelukkig alleen wat dakpannen beschadigd, meer niet. Mijn moeder was vooral bang dat de onderduikers die bij ons in huis zaten ontdekt zouden worden. Gelukkig is dat nooit gebeurd. Twee hele leuke jongens waren het. Leo met blonde en Eddy met zwarte krulletjes. Bij die laatste zat ik altijd op schoot. Wat

een tijdje in een klooster te gaan wonen', aldus Imca. 'Mijn vader heeft me heel veel bijgebracht over het geloof.'

Salamanders vangen

Ook met moeder kon Imca prima overweg. 'Als er wat vriendinnetjes van mij bij ons over de vloer kwamen, draaide mama de eetkamertafel op zijn kop, bond het tafellaken aan de omhoogstaande poten en maakte zo een tent', lacht de vrolijke zangeres. 'Ma speelde gewoon met ons mee en vergat dan vaak de tijd. Als pa thuiskwam was ze soms nog niet eens begonnen

'Mijn moeke speelde met ons mee en vergat dan vaak de tijd'

Imca met haar ouders.

met het avondeten. Ik ben nu net zo. Als ik ergens heel geconcentreerd mee bezig ben, vergeet ik alles om mij heen. Ik ben daardoor eigenlijk nog steeds een heel groot kind. Nooit echt volwassen geworden.'

Elke middag opnieuw kon kleine Imca niet wachten tot de school uit was en ze, zoals ze het zelf noemt, het veld in mocht. 'Na het horen van de laatste schoolbel altijd direct naar oma die klaarzat met thee en roggebrood met kaas of suiker. Daarna begaf ik mij altijd naar het slootje aan de Kielsachterweg om salamanders te vangen. Dan hield ik mijn hand in het water en bleef ik een minuut of vijf muistil staan. Langzaam maar zeker voelde ik dan een salamander op mijn hand kruipen en als ik zeker wist dat ik beet had, dan sloot ik mijn hand en trok ik deze pijlsnel omhoog. In mooie stopflessen met waterplanten deed ik dan een man-

netje en een vrouwtje, die ik dan verkocht aan de deuren. Soms een stuiver, een andere keer een dubbeltje en soms zelfs een kwartje leverden die kleine kunstwerkjes me dan op. Ik was een jaar of acht en toen dus al een echte zakenvrouw.'

Bang voor water

In de puberteit ontwikkelde Imca zich tot een vlotte, stoere jongedame. Een mooie tijd brak aan toen ze op een dag uit winkelen ging met haar ouders. Het drietal kwam op straat een jongen tegen die zijn tante, die geen onderbenen meer had, in een rolstoel hielp. De gespierde jongeman, met een grote bos bruin haar, strakke kaaklijn en sprekende ogen, tilde die tante op en zette haar met zorg in de stoel. Imca stond er bij en keek er naar, met open mond. 'Hij leek een beetje op Elvis Presley en de manier waarop hij zijn tante hielp,

vond ik zo mooi dat ik direct gek op hem werd. Mijn moeder gaf even later toe: 'Ik zag je gewoon verliefd worden. En hij trouwens ook op jou!'. Dat klopte. De jongen stapte op Imca af en het was liefde op het eerste gezicht. 'Hij vroeg mijn adres en diezelfde zondag kwam hij bij ons langs. Ik was 16, hij 19 en al snel waren we vriendje en vriendinnetje. Mijn moeder vond het prachtig, tot het moment kwam dat ik van hem niet meer mocht zingen. Iets wat altijd mijn grote passie is geweest, ook toen al. Mijn vriend vond dat hij als man de kost moest verdienen en dat ik thuis moest blijven als huisvrouw, maar daar had ik helemaal geen trek in! Ik vertelde hem dat ik de wereld wilde zien, dingen wilde ontdekken en vooral wilde blijven zingen. Dirk vond dat maar niks, waardoor ik na anderhalf jaar zelf de stekker uit onze relatie heb getrokken. Spijtig, want hij was mijn eerste grote liefde. Later trouwde hij opnieuw. Zijn zoon is me nog wel eens komen opzoeken.'

Vorig leven

Zo'n dertig jaar geleden kwam er een abrupt eind aan Dirk's leven. 'Als ik het goed begrepen heb, is hij verdrongen. Slechts een jaar of veertig, nog in de kracht van zijn

leven. Als kind maakte ik zelf mee dat ik in een zwembad zomaar ineens naar de bodem zonk en niet meer boven kon komen. Onder water raakte ik eerst in paniek, maar later kreeg ik een soort kalmte over me en hoorde ik orgelklanken. Waarschijnlijk gewoon verbeelding door het zuurstofgebrek. Gelukkig heeft de badmeester me op tijd uit het water gehaald, anders had ik hier nu niet gezeten. Ik ben daarna nooit meer in een zwembad geweest. Poelen des verderfs, zoals ik ze noem. Veel te 'chlorig' en helemaal niet proper. In de zee zwemmen vind ik echter wel heerlijk. Dat doe ik dan met mijn ex-mannen Dirk en Bert naast me, dan voel ik me veilig. Ook met mijn laatste geliefde Stephen heb ik nog goed contact. Hij zwemt niet met me mee, maar die andere twee moeten er echt bij zijn, anders ga ik niet. Zelfs wanneer ik onder een douche met grote stralen sta, krijg ik soms het gevoel dat ik stik. Dan stap ik opzij om weer even wat lucht te kunnen happen. Ik had ooit eens een groot bad waarin ik uitgleed en kopje onder ging. Daar heb ik nadien ook nooit meer in gezeten. Ik denk dat mijn angst voor grote hoeveelheden water komt doordat ik in een vorig leven verdrongen ben. Dat geloof ik echt.'